

Diumenge XXII (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 14,1.7-14): Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats havien escollit els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un banquet de noces, no et posis al primer lloc. Hi podria haver un convidat més important que tu, i llavors vindria el qui us ha convidat tots dos i et diria: ‘Cedeix-li el lloc’, i tu hauries d'anar a ocupar el darrer lloc, tot avergonyit. Més aviat, quan et conviden, vés a posar-te al darrer lloc i, quan vingui el qui t'ha convidat, et dirà: ‘Amic, puja més amunt’. Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula. Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit».

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa. Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors, ja que ells no tenen res per a recompensar-te, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitin els justos!».

«Jesús notà que els convidats havien escollit els primers llocs»

Mn. Enric PRAT i Jordana
(Sort, Lleida, Espanya)

Avui, Jesús ens dóna una lliçó magistral: no cerqueu el primer lloc: «Quan algú et convida a un banquet de noces no et posis al primer lloc» (Lc 14,8). Jesucrist sap que ens agrada posar-nos en el primer lloc: als actes públics, a les tertúlies, a casa

nostra, a taula... Ell coneix la nostra tendència a sobrevalorar-nos per vanitat, o encara, per orgull mal dissimulat. Anem en compte, però, amb els honors, ja que «el cor resta encadenat allà on troba la possibilitat de fruïció» (Sant Lleó el Gran).

¿Qui ens ha dit, en efecte, que no hi ha col·legues amb més mèrits o amb més categoria personal? No es tracta, doncs, del fet esporàdic, sinó de l'actitud assumida de tenir-nos pels més llestos, els més importants, els més carregats de mèrits, els qui tenim més raó; pretensió que suposa una visió estreta de nosaltres mateixos i del que ens envolta. De fet, Jesús ens convida a la pràctica de la humilitat perfecta, que consisteix a no judicar-nos ni judicar els altres, i a prendre consciència de la nostra insignificança individual en el concert global del cosmos i de la vida.

Llavors, el Senyor, ens proposa que, per precaució, elegim el darrer lloc, perquè, si bé desconeixem la realitat íntima dels altres, sabem prou que nosaltres som irrellevants en el gran espectacle de l'univers. Per tant, posar-nos al darrer lloc, és anar a la segura. No fos cas que el Senyor, que ens coneix a tots des de les nostres intimitats, ens hagués de dir: «'Cedeix-li el lloc', i tu hauries d'anar a ocupar el darrer lloc, tot avergonyit» (Lc 14,9).

En la mateixa línia de pensament, el Mestre ens convida a posar-nos amb tota humilitat al costat dels preferits de Déu: pobres, invàlids, coixos i cecs, i a igualar-nos amb ells fins a trobar-nos bé enmig dels qui Déu estima amb especial tendresa, i a superar tota repugnància i vergonya de compartir amb ells taula i amistat.